

GERECOS

ΤΟΥ ΝΟΥ
ΤΑ ΜΕΤΕΙΚΑΣΜΑΤΑ

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΑΘΗΝΑ 2024

GERECOS

**ΤΟΥ ΝΟΥ
ΤΑ ΜΕΤΕΙΚΑΣΜΑΤΑ**

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΑΘΗΝΑ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2024

ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

	Σελίδα
1. Αφομοίωση	7
2. Ταξίδι	8
3. Αποφένια	9
4. Συνοδοιπόροι	10
5. Το πιστό σκυλί	11
6. Παράξενος ελκυστής	12
7. Κινηγητική Ομάς	13
8. Στο εργαστήριο	14
9. Ναυαγοί	15
10. Περιμένοντας πάλι τους βαρβάρους	16
11. Το θαύμα	17
12. Μάθε παιδί μου γράμματα	18
13. Συμβαίνει	19
14. Μικροαστική ζωή	20
15. Δίχτυα	21
16. Το στήριγμα	22
17. Όπως μέσα έτσι και έξω	23
18. Αξίωμα	24
19. Μοναξιά	25
20. Μερμήγκια	26
21. Δεσμά	27
22. Μαριονέτες	28
23. Τέλειες μηχανές	29
24. Αδιαφορώ	30
25. Θέμα προσωπικό	31
26. Σκοτάδι	32
27. Ενοικιάζεται	33
28. Κάπως παράξενο	34
29. Όμορφη μέρα	35
30. Κυριακή	36
31. Η Ξένη	37
32. Το τίποτα να σκοτώσουμε	38
33. Υπερτροφία	39
34. 20 Ιουλίου 1969	40
35. Καθημερινότητα	41
36. Σωτηρία	42
37. Στοίχειωμα	43
38. Modus Operandi	44
39. Ο Ωρολογιοποιός	45
40. Αναμνήσεις	46
41. Ο Φάρος	47
42. Η ευχή	48
43. Ένα μικρό καράβι	49
44. Αμφιβολία	50
45. Μάρτυρες	51
46. Μπαμπούσκα	52
47. Παλιόκαιρος	53
48. Τρελοί και λογικοί	54
49. Το Αίνιγμα του Χρόνου	55
50. Μεσ τη γκαλερί	56

Τα ποιήματα «Δεσμά» και «Μαριονέτες», δημοσιεύτηκαν στο fractalart.gr στις 26 Δεκεμβρίου 2023 και 9 Ιανουαρίου 2024 αντίστοιχα.

Το εξώφυλλο και η εικονογράφηση της ποιητικής συλλογής είναι από το εικαστικό έργο του ίδιου του ποιητή.

Αφομοίωση

Περιορισμένος και περιχαρακωμένος ο στοχασμός.
Ίσως δε θα 'πρεπε καν να λέγεται σοφία και γνώση.
Ούτε λόγος για το καλό και το κακό, τι πράγματι είναι.
Πουθενά δεν εδρεύει απόλυτη ηθική και δικαιοσύνη.
Άχρονες έννοιες που υπακούν στου κάθε πολιτισμού επιταγές.
Στου καθένα την καρδιά ορίζεται η αρετή ποια είναι,
μα εκείνη στωικά πειθάρχησε στις κοινωνίας νόμους.
Καθόλου υπερβατικούς, μια αποτρόπαιη τυραννία.

Τι κι αν στην πολυμορφία
αποκαλύπτεται το σχέδιο του Θεού.
Στην ομοιομορφία εμείς χτίσαμε ασφαλές λιμάνι,
κάθε νεωτερισμού, οι κλυδωνισμοί να σπάσουν.
Πόση υποκρισία σε ολόκληρη την ιστορία.
Όλοι βρισκόμαστε εδώ, σε μια δοκιμασία.

Του κατεστημένου αντανακλαστικό, μια τιμωρία σκληρή,
σ' όσους η αφομοίωση το πνεύμα, δεν έχει ακόμα απορροφήσει.
Με του συμβιβασμού πρέπει να πολεμήσουν την παγίδα
και το φόβο κάθε λογής πολύμαθων διανοητών,
γενναρχών παλαιότερων ιδεών.

Σαν σπόρος όμως φυτρώνει η αντίδραση
στου παρελθόντος τις στάχτες,
ποτίζεται με θέληση για ελευθερία
και αδέσμευτος πια ο νους, μες της ομογένειας την καταγίδα,
ανθίζει κάτι τόσο διαφορετικό, αναμφίβολα εκπληκτικό.

Και 'μεις το ίδιο ξεκινήσαμε μετά θα πείτε,
με υποκρισία βολική.
Να αλλάξουμε τη ζωή σε αυτή τη γη.
Που χάθηκε η δύναμη εκείνη;
Χωρίς να το καταλάβουμε, αφομοιωθήκαμε τόσο πολύ.
Νεκροί που ονειρευόμαστε την ουράνια ζωή.

Ταξίδι

Μες των διενέξεων την καθημερινότητα,
το χρυσό κλειδί γυρεύεις.
Να ανοίξεις θύρες μυθικών βασιλείων,
σε τόπους μυστικούς, αναζητάς.
Στο παρελθόν που κληρονόμησες πιστεύεις.
Πρέπει μόνος να πορευτείς, νικώντας το ανέφικτο.
Υπεράνθρωπος ο αγώνας, μα λες θα τα καταφέρεις.

Νέοι δρόμοι, σβύνουν τον κάθε χθεσινό άθλο.
Η αναζήτηση του ακατόρθωτου, συνεχώς σε οδηγεί.
Δε θα μπορούσες να ποθήσεις οτιδήποτε άλλο.
Μια διαδικασία πάλης σε αχανή τοπία,
ομιχλώδη μα πάντα αλώβητα.
Ένα ατέλειωτο ταξίδι σε πεδία μάχης.
Μανία και τρόμος σε κάθε ομολογία ήττας.
Κάθε νίκη, μια ανταμοιβή.

Θαρρείς το πεπρωμένο σου τελικά θα ορίσεις.
Δαιμόνιοι και ακατανόητοι όμως μηχανισμοί,
που ακατάπαυστα το διαμορφώνουν.
Κανένα μάτι ικανό να απενίσει
της μοίρας τον προορισμό
Και αν τυχόν ποτέ αποκαλυφθεί,
καταστρέφει, μηδενίζει.

Το μόνο που απομένει,
το ίδιο κοινό για όλους μας ταξίδι,
που στην τελειότητα του θανάτου, οδηγεί.

Αποφένια

Επικίνδυνες εξιδανικεύσεις, πνευματικών και εγκοσμίων.
Παρόμοια με του πιστού και των θεών την ένωση,
με πίστη ακόμα πιο θρησκευτική,
συνδέσεις πως θα βρίσκονται
στο παζλ το κοσμικό.
Σίγουρα με διαρκή προσπάθεια
θα αποκαλυφθεί
το κάτι μεταφυσικό.
Παντού ανακαλύπτουμε ενδείξεις κρυμμένες, μυστικές.

Με θεωρίες, την ταύτιση σε ότι πιστεύουμε
αναζητούμε σαν εραστές.
Μύστες και προφήτες, εύκολα γινόμαστε,
με πεποιθήσεις γνώσεως εξωτικά πραγματικές.
Είναι του ανθρώπου ανάγκη,
τα πιστεύω να αποκτούν ζωή.

Οι αιωνοί υπάρχουν.
Ίσως με λίγη φαντασία
και κάποιες απώτερες συνεπαγωγές.
Δίχως περαιτέρω προσδιορισμούς,
όλα τα κομμάτια ταιριάζουν και ευσταθούν.
Τόση πια η αυθυποβολή.
Αν και πέρα από κάθε λογική,
κατηγορική η προσταγή.
Σε μας η θεία βούληση έχει προσαρμοστεί.

Με περίπλοκους συλλογισμούς, με σολομώντειες λύσεις
και σύνθετα νοήματα για την κατανόηση της φύσης,
διακηρύττουμε εμφατικά,
πέρα από κάθε πιθανότητα και προσδοκία,
πως τον Θεό κατανοήσαμε και πιθανόν αγγίξαμε.

Είναι αλήθεια, όλα μιλάν, αν προσεχτικά τα δεις.
Ακόμα και το πάτωμα εάν καλά προσέξεις,
κομμάτια απ' το Μεγάλο Σχέδιο,
μα κι ό,τι άλλο θες θα σου φανερωθεί.
Δοκίμασε και εσύ.

Συνοδοιπόροι

Απρόσωπα μεγέθη, αφηρημένοι αριθμοί, οι άνθρωποι ιδωμένοι.
Σχέσεις επιφανειακές, μηχανικές από άλαλες ψυχές.
Υπολογισμοί και ταξινομήσεις σε μαραμμένες φαντασίες.

Παραδομένοι σε ατέρμονο εμφύλιο πόλεμο βαδίζουμε.
Καρδιά ενάντια στο νου, συναίσθημα απέναντι στη λογική.
Ξεχασμένοι φλογεροί πόθοι σε ανεκπλήρωτους ορίζοντες.
Στιγμές σκέψης παγιδευμένες, σα σβησμένοι ήλιοι,
καρτερούν να ξανανθίσουν αφηφώντας την παγωνιά.

Παντογνώστρα αλλοτρίωση, ευμάρεια γεννάς και πλανεμένα ιδανικά.
Θρίαμβος οι ιδεολογικές μανίες, αποκοτιές των στοχαστών.
Ιδιοφυείς πρωτόγονοι που υφαίνουν χωρίς σταματημό τις απαντήσεις,
με στατιστικά οράματα και ονειροβασίες αυθαίρετες.
Μνησικάκες εταίρες περιδιαβαίνουν σε όλη την οικουμένη,
χαράσσουν νέους χάρτες, στήνουν φράχτες στα χωράφια.
Εγγυήσεις ευημερίας και ευτυχίας, ηδονών και απολαύσεων

Συνοδοιπόροι όλοι μας συμμαχώντας σιωπηλά
τη συμφωνία αυτή τηρούμε, αδιαφορώντας φανερά.
Συνοδοιπόροι με χαρούμενα προσωπεία σε κόσμο ίλουστρασιόν.
Συνοδοιπόροι, θεματοφύλακες για χάρη της παγκόσμιας αρμονίας
εμείς πάντα τηρούμε την κοσμική ισορροπία.

Κι αν απρόσμενα ίχνη αμφισβήτησης γεννηθούν,
τυχαίοι διάσπαρτοι παροξυσμοί, μπορεί και προδοσία,
σπέρνεται η αμφιβολία και ποιος ξέρει αυτή που οδηγεί.
Ως αμείλικτος κριτής, ίσως η συνείδηση αναγεννηθεί
και στους συνοδοιπόρους αναπόφευκτα επιδικάσει
το λογαριασμό που πρέπει να πληρωθεί.

Το πιστό σκυλί

Έχω ένα σκυλί πιστό μα και εκπαιδευμένο.
Όπου κι αν πάω, πίσω μου ακολουθεί.
Κάθε νεύμα μου, προσταγή σωστή.
Το 'χω μάθει να υπακούει και στη δούλεψή μου να 'ναι.
Φαί, νερό του δίνω και υπηρεσίες πολλές προσφέρει.
Μέσα στο κλουβί του χαρούμενα γαυγίζει.

Μια μέρα έτυχε στη βόλτα μας απάνω,
Τυχαία ένα αδέσποτο να δει, που καμαρωτά περνούσε.
Ελεύθερο, περήφανο, χωρίς λουρί γυρνούσε.
Με έκπληξη ο σκύλος μου μαγνητισμένα το κοιτούσε.

Από τότε στο παραθύρι κάθεται θλιμμένα να κοιτά.
Πολύ όρεξη δεν έχει, ούτε στο κλουβί θέλει να μπει.
Του πήρα νέα τροφή μα και νέα παιχνίδια,
Να τον δελεάσω προσπαθώ να γίνει όπως πριν.
Με φοβίζει μην και αρρωστήσει.
Μα κάτι άλλο είναι αυτό που με προβληματίζει.

Μια λάμψη τα μάτια του διαπερνά,
και αγριεμένα με κοιτά.
Θα 'ρθει σίγουρα η στιγμή που θα ξεσηκωθεί,
και αμείλικτα σε μένα θα στραφεί.

Παράξενος ελκυστής

Άλλη μια μέρα στην καθημερινότητα,
θα λέγε κανείς.
Απαράλλακτα επαναλαμβανόμενα χρονικά σημεία.
Όπως έξω έτσι και μέσα, καμιά μεταβολή θαρρείς.
Στην ατάραχη αυτή σούπα, κάτι πάντοτε όμως συμβαίνει
απειροελάχιστες ανωμαλίες, που δεν παρατηρείς.
Υποτυπώδεις δίνες, μικροσκοπικές περιδινήσεις
και ασχημάτιστες γεωμετρικές μορφές σε άτακτες δομές.

Γιγαντώνεται ο ψίθυρος και η αιτιοκρατεία καταρρέει.
Ένας παράξενος ελκυστής απαρατήρητα δουλεύει.
Αδυνατείς να αντιληφθείς το κυματάκι της ψυχής.
Απροσδόκητη μετάβαση, η καταιγίδα που θα φέρνει.

Διχαλωτά μονοπάτια αδιάκοπα ανοίγονται
και το δέντρο συνεχώς θεριεύει.
Διλήμματα, επιλογές, εξέλιξη,
αυτός ο παράξενος ελκυστής τα φέρνει.
Με τίμημα το απρόβλεπτο, κάτι το διαφορετικό
τι ελκυστικές διαδρομές στο άγνωστο προσφέρει.

Μες τη φωτιά τελικά μας οδηγείς,
μα μια αλλιώτικη μέρα δημιουργείς

Κυνηγητική Ομάς

Πόσες συγκινήσεις, δόξα και χαρά προσφέρει
το σπουδαίο το κυνήγι με θηράματα μεγάλα.
Μαζευτήκαμε οι φίλοι γι' αυτή
την άκρως επικίνδυνη και επίπονη δουλειά.
Ανταγωνισμός, δεσμοί και ιεραρχίες κυριαρχούν.
Είμαστε όλο αρετές με στρατηγικές και αρετές.
Μεσ' το δάσος προχωρούμε, τα θηρία για να βρούμε.
Μα πόσο απρόβλεπτα και άδικα μας φέρονται,
αυτά τα αυθάδη ζώα.
Γεμάτα δύναμη, δεξιότητα και θάρρος,
βγαίνουν από τη φωλιά τους και επιθετικά αναμετρώνται.
Πως τολμούν ν' αμφισβητούν την εξουσία μας.
Η απόγνωσή τους πιο δυνατή απ' τα όπλα που κρατούμε.
Κυνηγοί και κυνηγημένοι,
είμαστε όλοι τόσο μπερδεμένοι.

Τώρα εμείς στη σπηλιά, φοβισμένοι και κρυμμένοι
μη τυχόν και μας ακούσουν, όπως γυρνούν απέξω
γιατί θα'μαστε εντελώς χαμένοι.

Στο εργαστήρι

Σωλήνες γυάλινοι, καλώδια και σύρματα μπλεγμένα
ακατανόητες συσκευές και ακατονόμαστες μηχανές αραδιασμένα
όργανα ακριβείας, σκόρπιες σημειώσεις και βιβλία πεταμένα.
Ηλεκτρόνια που τρέχουν, κύματα που εκπέμπουν.
Όλοι οι σοφοί σκυμμένοι αγωνιούν, την απόδειξη να βρουν.

Απορημένα αναρωτιούνται για τη βαθιά αντίφαση.
Ξανά αποικοδόμηση μιας δέουσας θεωρίας.
Μια θεμελιώδη αλλαγή των βασικών εννοιών και νόμων.
Του κόσμου η συμπεριφορά να μπορούσε να προβλεφθεί.
Αδιαπέραστο παραπέτασμα στήνει η φύση.
Μέσα από λεπτή σχισμή, φωτίζεται η γνώση.
Πραγματική ανακάλυψη μια στάλα κόκκου άμμου αν βρουν,
στον απέραντο σκοτεινό βυθό, του αγνώστου τον ωκεανό.
Με μέσα υλικά και μυαλό μικρό και περατό,
τον άυλο και άπειρο χωροχρόνο άδικα κυνηγούν.
Οι φτωχοί και μόνο που κοιτάζουν τον αλλοιώνουν.
Στο ίδιο όχημα επιβάτες,
προσπαθούμε μάταια να δούμε σα διαβάτες.

Τα όρια του νου, τα όρια του κόσμου τούτου.

Ναυαγοί

Εγκαταλειμμένοι ξεβραστήκαμε στον κόσμο τούτο.
Από τότε ταξιδεύουμε, ναυαγοί χωρίς σταματημό.
Ανίκανοι να πιάσουμε την ολότητα του μύθου.
Φόβος και ανησυχία, τι να μας περιμένει,
σε κάθε παράξενο επόμενο σταθμό.
Τυφλοί προχωράμε και βουβοί.
Ποιος θα ερμηνεύσει το πανόραμα,
που απέραντα ξεδιπλώνεται μπροστά.
Μια δύναμη ανεξάρτητη,
σε προδιαγραμμένο τέλος συνεχίζει να μας ωθεί.
Χαμένες οι συντεταγμένες, το πώς και το γιατί.
Στην ερημιά του λόγου, μια εξήγηση αναζητούν.
Κουρασμένοι οι ναυαγοί την προσπάθεια αφήνουν.
Απομόνωση ή συμβιβασμός οι επιλογές.

Στωικά, ίσως και με κάποια θλίψη,
περιμένουμε το πότε στα βράχια
αναπόφευκτα θα τσακιστούμε.
Και ποιος ξέρει τότε,
ίσως σ'έναν άλλο κόσμο
πάλι ναυαγοί να ξεβραστούμε.

Περιμένοντας πάλι τους βαρβάρους

Όλοι περιμένουνε το γεγονός.
Είναι σίγουροι πως θα συμβεί.
Μια κοινή πεποίθηση τους ενώνει.
Οιωνοί και ενδείξεις, όλους τους βεβαιώνουν.
Παντού είναι ορατά σημάδια.
Μα ναι, έρχεται το κακό.
Κάποιοι λίγοι, ευτυχώς αδαείς και αφελείς, αναρωτιόνται.
Κι αν δε συμβεί ; κάτι να κάνουμε κι εμείς ;
Τίποτα δε μπορεί ανόητοι να αποτραπεί.
Θα συμβεί και θα 'ναι στη χειρότερη μορφή.
Το σύμπαν όλοι ξέρουμε ότι συνωμοτεί.
Εκπληρώνει το επιθυμητό αλλά και το εφιαλτικό.

Κι όμως τελικά, τίποτα δε συνέβη.
Σε αυτοεκπληρούμενες προφητείες, λαθέψαν οι προφήτες.
Πόση απόγνωση που δεν εισακουστήκαν.
Τόση θλίψη που ο Θεός επιδεικτικά τους αγνοεί.
Τότε το ξανασκεφτήκαν
και άρχισαν να ουρλιάζουν πάλι όλοι μαζί.
Για το επόμενο κακό που σίγουρα πια θα τους εβρεί.

Το θαύμα

Ο δρόμος για τα θαύματα είναι ανοιχτός.
Προσπάθεια διαρκής για το άπιαστο, το απροσδιόριστο.
Μαθαίνεις να δρας και ν' αποδέχεσαι.
Χωράς τον πόνο που σου αναλογεί και ευημερείς.
Μια σκέψη τόσο ανακουφιστική.
Ονειρεύεσαι και ελπίζεις,
περιμένεις ένα θαύμα.
Δικαιούσαι κάτι το μαγικό πιστεύεις.
Ένα σπάσιμο στην αλυσίδα παρελθοντικών βαρών.
Το μέλλον το θες και σου αξίζει λες.
Πιστεύεις τόσο δυνατά στο θαύμα που θα έρθει.
Και όταν δεν έρχεται αυτό,
το αναζητάς ακόμα πιο απεγνωσμένα.
Θυμώνεις, βγαίνουν τα μαχαίρια της ψυχής.
Μη ψάχνεις άλλο άδικο, αλλού το θαύμα είναι.

Όσα υπάρχουν και θα υπάρχουν,
ορατά και αόρατα,
είναι κατασκευές δικές σου.
Της δημιουργίας το μόνο θαύμα,
είσαι εσύ.

Μάθε παιδί μου γράμματα

Η καθημερινή ζωή τρέφεται ολότελα με μύθους.
Σ' ένα κόσμο που απομακρύνεται αδιάφορα.
Το αποτύπωμα της εμπειρίας δεν αρκεί.
Η μόρφωση με την αντίληψη, μία σχέση παράξενη.
Διφορούμενη μα προφητικά δυστοπική.
Μαντρωμένη σε κατεστημένα, εγκλωβισμένη στο παρόν.
Συστημική η καλλιέργεια της αταυτότητας.

Ο ραψωδός ωστόσο ακόμα παραμένει, με μια θολή γραφή
σα μεσαιωνικός ζογκλέρ με εικόνες να γοητεύει.
Να βοηθήσει τα παιδιά σε ανάγνωση και ορθογραφία.
Να ξεπεράσουν την όποια δυσκολία.
Μα πόσο αλήθεια βοηθιέται η ελευθερία.

Η θεραπεία πέτυχε.
Η μετάβαση στην ενηλικίωση όμως απέτυχε.
Αδιαφορία και ηδονή, τα νέα σύνορα της αγωγής.
Το μόνο όν που ένα ψέμα μαθαίνει να πιστεύει,
τη μοίρα του στα χέρια του να θαρρεί ότι κρατά.

Συμβαίνει

Ακόμα επεξεργάζομαι αυτό που μας συμβαίνει.
Αναζητώ να εξοικειωθώ με τα γεγονότα.
Πυκνή η ομίχλη των συναισθημάτων.
Δεν αφήνει να φανεί η μεγάλη εικόνα.
Αναπόφευκτο μέρος μιας πραγματικότητας.
Σ' ένα κόσμο που κανείς δεν μπορεί να έχει
μια σίγουρη απάντηση να μας οδηγεί.
Πόσο δύσκολο να βγούμε ένα βήμα παραπέρα.
Πώς να δώσουμε προτεραιότητα,
σε διαφορετική οπτική ζωής.

Χάνεται το νόημα σ' αυτό που ζούμε τώρα.
Ο ιός της αμφιβολίας τα προσβάλει όλα.
Πόσο θα διαρκέσουν οι αξίες στην ανισορροπία.
Υπερπληροφόρηση πνίγει τα πάντα.
Επιτείνεται η αγωνία που βουλιάζουμε.
Για να βρεις συμμάχους εστιάζεις στο παρελθόν.
Ψάχνεις συνταγές σε νέα σχέδια με παλιές αλήθειες.
Υποσχέσεις για καινοφανείς ανακαλύψεις-αποκαλύψεις,
αποκαλύψεις ή Αποκάλυψη; αναρωτιέσαι.
Αυτή την απειλή όλο και πιότερο
τη νιώθεις πως κοντοζυγώνει.

Μικροαστική ζωή

Το σκυλί συνεχίζει να τραβά το λουρί.
Εξάντληση και απογοήτευση μιας μάταιης αναζήτησης.
Η ατμόσφαιρα ήδη αποπνιχτική, σα σε σφαγείο.
Αδιάβαστα βιβλία στα σκονισμένα ράφια.
Λουστραρισμένοι διάδρομοι, αδιάβατοι απ' τα πορτρέτα.
Φτηνό μικροαστικό γούστο στο σαλόνι.
Άδειες κρεμάστρες και ρούχα στο πάτωμα πεταμένα.
Φορεμένο παντελόνι, ριγμένο στην καρέκλα.

Βρίσκεις κάτι μόνο τότε,
όταν δεν ψάχνεις το συγκεκριμένο.
Αναζητάς βασανιστικά τη λύτρωση.
Λύνεις τη γραβάτα με ειρωνικό χαμόγελο.
Η γυναίκα στην πόρτα σα φρουρός σε ναό.

Διαλυμένα βράδια, άχαρες ημέρες και αδιαφορία.
Αυτόκλητοι σωτήρες του κόσμου χωρίς νόημα.
Το μέγιστο παράπτωμα, μη χαλάσει η βολή.
Θρησκευτική αγωγή στο χρήμα που αποδίδει.
Προσευχή και καληνύχτα.

Δίχτυα

Σύγχρονοι γελωτοποιοί, προκαλώντας γέλιο με οργή,
παίζουν επιτήδεια αλλά συνάμα επικίνδυνο παιχνίδι.
Περσόνες και ινφλουένσερ μιλάνε ελεύθερα για λογαριασμό μας.
Η κουλτούρα της συμμόρφωσης καλά κρατεί.
Σε νυχτερινά επεισόδια προς τέρψη της ανώτερης ψυχής.
Σιωπούμε και ακολουθούμε.
Χρειάζεται ο κόσμος σοφότερους χαζούς.
Προσβολή στην αξιοπρέπεια το σχεδιάσμα της σκέψης.
Σύγχρονη ιερά εξέταση με δίκες και εκτελέσεις.
Κανείς δε ξεφεύγει, αφού υποσυνείδητα δουλεύει.
Ανθρώπινοι Θεοί ορίζουν ποιο το καλό και το κακό.
Στα δίχτυα των διαδικτύων, με ανυπομονησία περισσή
ο κόσμος οικειοθελώς αγκιστρώνει, με τέλεια υπακοή.

Στήριγμα

Θέλω να σε δω να κλαις.
Το μοναδικό πράγμα που μπορεί να με στηρίξει.
Στο κάτω-κάτω το χρωστάς σε όλους.
Δε θες να χαλάς τη ζωή σου για κάτι τέτοια.
Πόσοι διατεθειμένοι να ασχοληθούν και να πονέσουν.
Τα δυνατά χαρτιά κρατιούνται γι' άλλα.
Φρεσκοπλυμένος με καινούργιο κοστούμι το ριγέ.
Χαμογέλασε και μετά τσαλακώσου, αδελφέ μου.
Πόνεσε και κλάψε για ότι συμβαίνει.
Γίνε το στήριγμά μου.
Θα δεις,
μ'έναν ιδιαίτερο τρόπο αυτό μπορεί να ευχαριστεί κι εσένα.

Όπως μέσα έτσι κι έξω

Θες να μάθεις γιατί είσαι εδώ.
Ποιος ο σκοπός που πρέπει να επιτευχθεί.
Εσύ, εγώ, οι άλλοι,
ασήμαντα ελάχιστα στου απείρου τη δομή.
Το θαυμαστό οικοδόμημα παντού μας περιβάλλει.
Ολάκερη η πλάση όμως,
του εσωτερικού εαυτού η προβολή.
Εμείς και μόνο εμείς του κάθε τι οι δημιουργοί.
Άμετρο και ανεξερεύνητο το είναι,
αυτόματα την κόλαση και τον παράδεισο κτίζει.
Κλουβιά φτιαγμένα από τον χώρο και τον χρόνο.
Μια επινόηση το σύμπαν αποτελεί,
καλό ή κακό, όπως το γεννάς εσύ.
Σε τούτο τον οριζόντιο κόσμο, ισοπέδωση κυριαρχεί.
Να αναρριχηθούμε κατακόρυφα,
είναι θαρρώ της ψυχής η προσμονή.

Αξίωμα

Λαχτάρα για πιο προβλέψιμη ζωή.
Μια συνεχής απειλή το απροσδόκητο.
Νέα κανονικότητα όμως η κάθε στιγμή υφαίνει.
Άπειρες δυνατότητες ξεδιπλώνονται στο διάβα σου.
Απρόβλεπτα γεγονότα εξαντλούν τους πόρους ανθεκτικότητας.
Με δυσκολία η πλοήγηση στις τυχαιότητες τη θάλασσα.
Φόβος, νευρικότητα και αυτοσυμπόνια,
στο χάος που απλώνεται μπροστά.
Στέρση της συνήθειας, ανησυχία και θυμός.
Μια βαθιά ανάγκη, ο κόσμος στέρεος και βέβαιος.

Λογική και βούληση, φευγαλέα αίσθηση επιρροής.
Εξανεμίζεται η πίστη από τα γεγονότα.
Η αλήθεια πάντα θα διαφεύγει.
Χαμένη σε φαινομενικές πραγματικότητες.
Ένα αξίωμα παραμένει.
Μην πιστεύεις όσα σκέφτεσαι και αισθάνεσαι.

Μοναξιά

Πάντοτε υπάρχουν άσχημα πράγματα να δεις.
Είμαστε πιο ελεύθεροι απ' ό τι νομίζουμε.
Απατηλό όμως μονοπάτι απλώνει μπροστά.
Χωρίς στροφές και καμιά αλλαγή.
Νυχτερινές περιπλανήσεις στους δρόμους της πόλης.
Χαμένα κομμάτια του εαυτού, μία έντονη παρόρμηση.
Έλλειψη εμπιστοσύνης που μετατρέπεται σε απόρριψη.
Στιγμές καταρρέουν και θρυμματίζονται.
Κάτι ρουφά τη χαρά απ' τη ζωή χρόνο με το χρόνο.
Όλα γίνονται περίπλοκα.
Θέλεις κάτι απ' όλους χωρίς να ξέρεις τι είναι αυτό.
Δεν είναι να αναρωτιέσαι γιατί δεν έρχομαι συχνά εδώ.
Λόγια μιας ένοχης συνείδησης.
Ίσως η μοναξιά να είναι η επιλογή.
Να κολυμπάς στο ρεύμα μόνος
και να αποδέχεσαι αυτό που προσφέρει η ζωή.

Μερμήγκια

Γιγάντια η ποικιλία στη φύση,
μέγας των πλασμάτων ο αριθμός.
Ένα ακόμα ον ανάμεσα στα τόσα άλλα.
Τόσο διαφορετικό μα και τόσο όμοιο.
Ένα μυρμήγκι της μυρμηγκοφωλιάς τυχαία μοναδικότητα.
Ακατάπαυστα δουλεύει, ακαταπόνητος εργάτης
για το καλό του είδους.
Στον μεγαλόκοσμό του,
την υπεροχή του, κυρίαρχη θεωρεί.
Σε μια τόσο οργανωμένη κοινωνία, τόσο δυνατή.
Διαφεντεύω εγώ το σύμπαν μολογεί.
Και την διαιώνισή του προωθεί.

Ίσως κάπου-κάπου συλλογάται,
μήπως κάποιος άλλος το θωρεί.
Μα τα μάτια να σηκώσει πιο ψηλά,
καθόλου δε μπορεί.

Που να ξερε το δύστυχο, ότι εγώ από πάνω του
τον μικρόκοσμό του αν θέλω καταστρέφω.
Στο χέρι μου είναι, τη ζωή του να την πάρω.
Πραγματικά Θεός μου 'ρχεται να το παίξω.
Να το εξαφανίσω, η ύπαρξη του να χαθεί,
αλλά δύναμη δεν έχω, πως θα ξαναδημιουργηθεί.

Μια αλλόκοτη όμως σκέψη συνεχώς με βασανίζει.
Μην και κάτι άλλο πιο μεγάλο,
σα μερμήγκια και μας από ψηλά παρατηρεί.

Δεσμά

Η αντίληψη της πραγματικότητας σφιχτά μας αγκαλιάζει
Στρεβλωμένη αντικειμενικότητα χειραφετεί το νου
Αναλλοίωτη μέσα στην πολλαπλότητά της,
η πλάνη γιγαντώνεται.
Στα έγκατα βαθιά του εγώ,
το νόημα αυτού του κόσμου δημιουργείται.
Βιωματικές έννοιες που την επι-κοινωνία γενούν.
Συνειδησιακά ενεργήματα
και απρόσιτες ενοράσεις μας οδηγούνε.
Θραύσματα χρόνου συγκρατεί η μνήμη,
ανατρέχοντας στην ιστορία.
Μα τι ειρωνεία,
την προβολή των μελλουμένων ψάχνεις,
σε μεταφυσική ερμηνεία.
Μα πόσες φορές οι αισθήσεις και η εμπειρία ξεγελούνε.
Άκαμπτα τα δεσμά των προκαταλήψεων που μας κρατούνε.
Πώς να ανυψωθεί κανείς σ'έναν κόσμο φθαρτό και συμβατό,
αν δεν παραιτηθεί από κάθε τι χειροπιαστό.

Μαριονέτες

Ένας παραλογισμός εξωφρενικός.
Εντέλει σε τίποτα μοναδικός.
Της ψυχής σκιρτήματα, συναισθήματα και στοχασμοί
ποιος τάχα είναι αυτός που τα κινεί.
Νήματα αόρατα τα δένουν
και βαθιά στο υποσυνείδητο τα σέρνουν.
Μα ούτε κι αυτό αυτόβουλο δεν είναι.
Μια φωνή το καθοδηγεί.
Αλήθεια ποιο το πλάσμα που μας παίζει.
Τη μαριονέτα ποιος χειρίζεται κανένας δε θα βρει.
Πίσω από κουρτίνα απροσπέλαστη και απόμακρη
συνεχώς μας ταλαντεύει , δέσμιοι αιώνια
σε αυτό που μας ελέγχει.

Να ανεξαρτητοποιηθείς το προσπαθείς,
το νήμα ίσως αδέξια πας να κόψεις.
Από τον άγνωστο μαριονετίστα να ξεφύγεις.
Τη θλιβερή αυτή παράσταση κάπως να τελειώσεις.
Στο σκοτάδι για πάντα να χαθείς
και επιτέλους να ελευθερωθείς.

Τέλειες Μηχανές

Άρτια και τέλεια κατασκευή.
Φτιαγμένο από άνθρωπο ατελή.
με υπερφυσικές δυνάμεις και ικανότητες προικισμένο
Μια τέλεια μηχανή, τόσο δυνατή.
Να πετά σαν τα πουλιά και να κινά βουνά.

Μια τέλεια μηχανή, απaráμιλλα σοφή.
Όλη τη γνώση σε κυκλώματα αποθηκεύει.
Και ασύλληπτους λογαριασμούς στο λεπτό υπολογίζει.
Σωστός Θεός το νέο Υπέρ-Ον όλα τα ζυγίζει
και λάθη ανθρώπινα δεν κάνει.
Τελειότερο από το δημιουργό, είναι αλήθεια,
πρώτη φορά αυτό το Δημιούρημα.
Αποφάσεις για να πάρουμε αυτό πάντα ρωτούμε.
Ακόμα κι αν καλά δεν τις κατανοούμε,
τις λύσεις το μηχανήμα δίνει, από αδιέξοδα να βγούμε.
Τόσο αντικειμενικό, κανείς από' μας δεν είναι.
Τι ποιο σοφό, αυτό να κυβερνήσει.
Μηχανικός ο νέος Φαραώ, που σίγουρα το ξέρει,
δίκαιη πολιτική ν' ασκήσει και τα προβλήματα να λύσει.
Η τέλεια μηχανή το πεπρωμένο μας τι ωραία θα οδηγεί.

Με την ωραία αυτή υπόσχεση,
τη μοίρα επιτέλους να διαφεντεύουμε
από υπολογιστών τη λογική ξεγελαστήκαμε
και πλανημένοι τον παντογνώστη νέο θεό πιστεύουμε.
Αλυσοδεμένοι τώρα καθιστοί, με τα μάτια σε οθόνες,
στα κουπιά νέας γαλέρας, πιστά υπηρετούμε
στις προσταγές εποχής μοντέρνας.

Αδιαφορώ

Συμμέτοχοι όλοι στον κόσμο που ζούμε.
Μέρη που συνενώνονται σε κουβάρι αξεδιάλυτο.
Νήματα αόρατα μας ενώνουν.
Τμήματα αντίληψης,
χωρίς να το αντιληφθούμε μας διαμορφώνουν.
Αόριστες υποθέσεις,
από μια χούφτα δεδομένα, καμωμένες.
Υποχώρηση,
όπως του χρόνου το ρεύμα μας παρασύρει.
Περιπλανημένοι ,
αδύναμοι με εσφαλμένη εκτίμηση.
Συμμετοχή στο βολικό και απαξίωση της πίστης.

Πόρνες ιδεολογίες φτηνού πεζοδρομίου.
Κοκκινίζει η λογική κρεμασμένη σε περίπτερα.
Αδιαφορώ για ηθικά αισθητήρια
και υποτιθέμενους νόμους.
Αδιαφορώ για τη συμβατικότητα,
που ασφυκτικά με πνίγει.
Αδιαφορώ που αγνοώ τα πάντα,
για χάρη του εαυτού μου.
Αντίδοτο στην παράνοια που με περιβάλλει.

Θέμα Προσωπικό

Στο ιδιωτικό του Σύμπαν,
Ο καθένας μόνος ζει.
Δημιουργός της πλάσης όλης,
όπως θέλει την οικοδομεί.
Τι κι αν έχει κρύο και είναι νύχτα,
Όλα φωτεινά μες τη ψυχή με θαλπωρή.
Μπορεί ο ήλιος να μεσουραναί.
Μα στο πνεύμα πυκνό σκοτάδι κυριαρχεί.

Είναι θέμα προσωπικό,
τον κόσμο τούτο πως θα δεις.
Αντικειμενικότητα μη ψάχνεις.
Η αλήθεια είναι ότι πεις εσύ.
Όπως την ορίζει ο καθείς.
Παράδεισος ή Κόλαση η ζωή.
Σαν τρενάκι τσίρκου προχωρά,
με θεάματα πολλά.
Μαγευτικά ή θλιβερά,
αποφάσισε πως θες να τα βιώσεις.

Σκοτάδι

Σκοτάδι μας κυκλώνει.
Τεχνολογίας τεχνουργήματα μας παραλύουν.
Σμήνη αλγορίθμων την κίνηση κρυφά παρατηρούν.
Αυταπάτες σοφίας, σε εταιρειών υπηρεσία.
Τη θέα της πραγματικότητας, με τόσα αγαθά,
πόσο χαρούμενοι αλλά ανήμποροι κοιτούμε.
Δημιουργήματα γνώσης,
Τερατουργήματα του νου αντίκρυ στην δημιουργία.
Το φως με πείσμα ψάχνουμε να βρούμε.
Πάντα όμως αυτό διαφεύγει,
Το Σκοτάδι, με ταχύτητα ιλιγγιώδη τρέχει.

Σα μικρά παιδιά που βαριούνται τα παιχνίδια,
εύκολα ξεχνιούνται τα παλιά τα παραμύθια.
Γκρεμίζονται της γνώσης προηγούμενα γεφύρια.
Σε νέες θεότητες με ελπίδα όλοι προστρέχουν,
τις απαντήσεις επιτέλους πως θα βρουν.

Μα η μοίρα μοχθηρή,
Η φύση σ'έχει αφήσει ατελή.
Μέσα σε στενή σπηλιά
πως όρθιος να σταθείς
και έξω αυτό που λάμπει να χαρείς.
Αδύνατον την αλήθεια να εντοπίσεις.
Είδωλα στρεβλά κυριαρχούν τη σκέψη.
Παραμορφώσεις του καθενός οι αντιλήψεις.
Κακέκτυπα αντίγραφα και αντανάκλασεις,
σε ατέλειωτο λαβύρινθο από καθρέφτες
Οικοδόμημα του νου.
Ομοιώματα παντού.
Σε απέραντο παρόν
χωρίς μέλλον κι ούτε παρελθόν.
Το Σκοτάδι παραμένει,
σε πείσμα όλων των γενεών.

Ενοικιάζεται

Σταθερά θαρρείς στα πόδια σου πατάς.
Ξέρεις ποιος είσαι και που πας.
Από τη στιγμή που ήρθες στον κόσμο ετούτο
σε φτιάξανε τα μάτια σου να πιστεύεις.
Περιβάλλον έταίρο, επιδραστικά μοχθεί.
σαν κηπουρός την αντίληψη φυτεύει και καλλιεργεί.
Οι αντιλήψεις ευδοκιμούν,
κοινωνικές συμβάσεις συντηρούν
Χτίζουν κοσμοθεωρήσεις κι άλλα τόσα επινοούν.

Τα πράγματα πως λειτουργούν πια, κατανοείς
Την οικουμένη ολάκερη μπορείς να κυριεύσεις.
Είναι μεγάλο πράγμα, η πίστη στη σκέψη που 'χεις.
Είναι δικές σου λες
οι μεγάλες του πνεύματος κατακτήσεις.

Μα σκέψου αυτό καλά, πριν κι' άλλο προχωρήσεις.
Οι έννοιες που τον κόσμο εξηγούν,
οι ιδέες που τον νοηματοδοτούν,
μες τα κεφάλια μας συνέχεια μετοικούν.
Αμετάβλητες στο χρόνο,
από γενιά σε γενιά περνούν
και αναλλοίωτες τις αντιλήψεις κουβαλούν.
Τα μυαλά μας οι ίδιοι πάντα ένοικοι τα νοικιάζουν
και με παλιά έπιπλα τα πληρούν.
Ένα μεγάλο ενοικιάζεται μονίμως γράφει
του κάθε ανθρώπου αυτό το σπίτι.

Γι' αυτό μη σε ξενίζει,
που τίποτα πραγματικά δε σου ανήκει.
Μίσθωση του νου, η κληρονομιά η μόνη.
Ο καθένας γίνεται οι άλλοι
και κανένας ο εαυτός του.

Κάπως παράξενο

Ο καφές ξεχασμένος, παγώνει σιγά σιγά.
Νιώθεις παγιδευμένος.
Αναρωτιέμαι τι περιμένω από σένα να κάνεις.
Άφησε με να έρθω μαζί σου.
Δεν είμαστε στο πιο όμορφο κομμάτι ης διαδρομής.
Ένας κόσμος μαύρου, άσπρου, σε περίτεχνο σχέδιο.
Είναι κάτι που δε μπορείς να αντέξεις.
Απόκρημνα σκαλοπάτια οδηγούν τη σκέψη.
Πως σκοπεύεις να προχωρήσεις,
όταν πίσω μόνο κοιτάς.
Δεν έχει σημασία πια.
Ένας σταθμός σε δρόμο μακρύ.
Σαν αγκάθι που δεν αφήνει να ξεχάσεις.
Ξεθωριάζει ο πόνος, όλα εξαφανίζονται.

Άκουσε να χτυπά η πόρτα.
Κάτι που δε μπορείς να αποδιώξεις.
Δε ξέρω τι είναι εκεί έξω,
σίγουρα όμως είναι μέσα στο μυαλό.
Η πιο δύσκολη στιγμή,
αυτή που όνομα δίνει στο φόβο.

Όταν τέλειωσε, ακολούθησε μακρά σιωπή.

Όμορφη μέρα

Μια ακόμη όμορφη μέρα ξημερώνει.

Παιχνιδίσματα σκιάς και φωτός
στις περσίδες του μυαλού.
Το μένος σε πηγάδι βαθύ προσπαθείς να κλειδώσει.
Να κυβερνήσεις τα πάθη και τους πόθους.
Ορέξεις και απέχθειες δύσκολα χαλιναγωγούνται.
Καταπίεση η πηγή όλων των βασάνων.
Καθένας βλέπει τον κόσμο με τα δικά του μάτια.
Ομίχλη από τον καυστικό κυνισμό.
Η πιο βασική ανθρώπινη πάλη.
Όχι για της αυτοσυντήρησης την υλική τροφή.
Μα αφύπνιση του συνειδητού και αποδέσμευση.
Πλανημένη λογική μακριά ταξιδεύεις.
Κληρονομιά της, ο στρεβλωμένος παράδεισος στο νου.
Δύο οδηγοί μάχονται στο τιμόνι της ψυχής.
Το καλό και το κακό όμως δεν ξεχωρίζει.
Βράξεις που τίποτα δεν ορίζεις.
Αυτή η τιμωρία σου.

Οργή ξημερώνει τούτη την όμορφη μέρα.

Κυριακή

Υδρορροές γεμάτες νερό.
Όλα κλειστά.
Ένα κορίτσι εμετό κάνει στην τουαλέτα.
Το ξεσκονόπανο γεμάτο μύγες νεκρές.
Δες και πες μου τι βλέπεις.
Το ποτήρι ανέγγιχτο πάνω στο τραπέζι.
Στην πλατεία της αγοράς μάγισσες καίνε.
Κρυμμένα ποτάμια κυλούν κάτω από το οδόστρωμα.
Η φιγούρα στο θαμπωμένο τζάμι διαλύεται αμέσως.
Αποστρέφεις το βλέμμα απ' το άδειο παράθυρο.
Έχεις την εντύπωση πως βαδίζεις στο παρελθόν.
Πόσα θαμμένα μυστικά στη μεγαλούπολη.
Είμαστε τυχεροί που βρισκόμαστε ακόμη εδώ.
Βαρύ στους ώμους το φορτίο.
Τι θα έλεγες να πας να δεις τη μάνα σου.
Είναι μια αρχή. Μια ανακούφιση τόσο έντονη.
Είναι Κυριακή.

Η ξένη

Επέμενε να μπει μαζί μου στο τρένο.
Δεν είναι ότι θέλω να σου μιλήσω.
Ούτε να σου πω τι να κάνεις.
Θέλω μόνο να σε ακούσω.
Να μου πεις αυτά που σε κανέναν άλλον
δε μπορείς να πεις.
Είμαι μια ξένη, είσαι ασφαλής.

Παγώνω ως το κόκκαλο.
Κρύα βότσαλα υποχωρούν κάτω απ' τα γυμνά μου πόδια.
Μια αναγούλα ανεβαίνει.
Στα ψώνια που κρατά, τα μάτια μου χαμηλώνουν.
Να σαπίσουν όλα βαθιά στα σωθικά της εύχομαι.
Ακούω τον εαυτό μου να λέει,
θα σου τηλεφωνήσω.
Έφυγα χωρίς καν να πω αντίο.

Το τίποτα να σκοτώσουμε

Άπειρες οι μεγάλες σκέψεις.
Ποτάμια το μελάνι.
Μάταιες και άκαρπες προσπάθειες,
το τίποτα να σκοτώσουμε
Πώς να αποδείξουμε το μηδέν πως δεν υπάρχει.
Ανώφελη απαισιοδοξία και αφελής αισιοδοξία.
Πόσο ανόητα η βεβαιότητα μας διακατέχει.
Εξακολουθούν οι εύπιστοι να λένε,
ο Θεός κι αν υπήρχε, τώρα πεθαίνει.

Φτωχοί αθώοι, το τίποτα,
με τίποτα δεν πεθαίνει.

Υπερτροφία

Οργανισμοί και ζώα άπειρα
η γη ετούτη φορτωμένη.
Ψάξε και βρες
ποιο απ' όλα τα ζώα αυτά
το νόημα της ζωής αναζητά.

Ένα μονάχα με σιγουρά θα πω πως είναι,
που με σκέψη περισσή, τη γλώσσα χρησιμοποιεί.
Έννοιες σ' όλα βρίσκει και ονόματα αιφνίδια δίνει
και το νόημα των πραγμάτων ανακαλύπτει.
Μοναδικό φαινόμενο στη φύση αυτό το θαύμα.

Τυχαίας εξέλιξης αποτέλεσμα είμαστε το σφάλμα.
Με ατέλεια σοβαρή είναι αλήθεια προικιστήκαμε.
Υπερτροφία του νου και της συνείδησης το λάθος.
Το ελάττωμα αυτό, πολλά κακά γεννά και αιώνια απορία.
Καταδίκη το αμάρτημα αυτό για πάντα να κουβαλούμε.
Και εκεί που τίποτα δεν υπάρχει,
το νόημα εμείς πάντα γυρεύουμε.
Για της ζωής το σκοπό αδιάκοπα ματαιοπονούμε,
ούτε σοφία μήτε Θεό όμως θα βρούμε.

20 Ιουλίου 1969

Το μεγάλο επίτευγμα, όλη η ανθρωπότητα γιορτάζει.
Ένα όνειρο, στείλαμε επιτέλους ανθρώπους στο φεγγάρι.
Άθλος της επιστήμης και της μηχανικής.
Πόσο χαρήκαμε όλοι,
με τούτη τη δίχως άλλο τεράστια επιτυχία.
Αρχή μιας νέας εποχής.
Η δύναμη της θέλησης, μεγάλη επιβράβευση.
Η καρδιά μας σκίρτησε και δικαίως περηφανεύτηκε.

Στη σελήνη γιορτή, μα στη γη
ο άνθρωπος συνεχίζει να θρηνεί.
Πόλεμοι, πείνα και μιζέρια επικρατεί.
Παραλογισμός συνεχίζει την καταστροφή.
Είναι ευκολότερο όπως φαίνεται
στον ουρανό να δραπετεύσουμε,
παρά τη πραγματικότητα να φτιάξουμε.
Η κατάκτηση αυτή πως μας ξεγελά,
ψευδαισθήσεις και όνειρα γεννά.

Μη τα λέμε όμως τώρα όλα αυτά.
Ας γιορτάσουμε την 20ή του Ιούλη 1969.
Τη μέρα που της λογικής η αδυναμία, βεβαιώθηκε τρανά.

Καθημερινότητα

Βιομήχανοι και διαφημιστές, οι σύγχρονοι διανοητές.
Στη βάρβαρη ζούγκλα του καταναλωτισμού
Μάγοι-γιατροί και ράτσες αλλιώτικες
μέσα σε θόνες θαρρείς πως αιωρούνται.
Σε μέσα κοινωνικής δικτύωσης,
στον διαδικτύου τον πολιτισμό γεννιούνται.
Σαν πρωτόγονοι που κυνηγούν θεσπέσια λεία.
Ήρωες δεσποτικοί που αποδοκιμάζουν
όσους πιστεύουν ότι ζουν σε φυλακή.
Σε απέραντα τεχνητά πεδία, επιδιώκεται η σωτηρία.
μα με αγνή όπως μας λεν νοοτροπία.
Ανελέητα εκτρέφουν στη συνείδηση
όμορφη πως είναι η τεχνολογική ελευθερία.
Το πνεύμα αναπόφευκτα μπερδεύεται
σε ατέρμονη μηχανική εντροπία.
Η συμφιλίωση με τις επιταγές της εποχής,
φέρνει μια γαλήνη και κάποια ηρεμία.
Να κοιτάς αλλού, σίγουρα είναι ευκολία.

Μα χάνεις για πάντα της καθημερινότητας την ευκαιρία.

Σωτηρία

Δε το χωρά ο νους,
Πως κάποια στιγμή παύεις να υπάρχουν.
Απ' του αιώνιου ύπνου την αγκάλη
κανείς ποτέ δε θα ξεφύγει.
Χαρές και λύπες, όμορφα ή άσχημα
δε θα'ναι πια πουθενά για σένα.
Του θανάτου το νόμο αυτό της φύσης,
με κάποιο τρόπο ψάχνεις να ξορκίσεις.
Ακραίος όμως ο ανθρώπινος εγωισμός,
ξέρει να εφευρίσκει.
Τη ματαιοδοξία κάπως να ικανοποιήσει.
Μια παρηγοριά να βρει,
και τη φρίκη της ανυπαρξίας να νικήσει.
Με τέχνασμα θαυμαστό, τη θρησκεία ανακαλύπτει.

Όλοι διδαχτείτε αυτό, η πίστη πάντα σώζει.
Μην ανησυχείς το θάνατο κι αν δε γλυτώσεις.
Μια άλλη ζωή αμέσως υπόσχομαι θα ξαναρχίσεις.
Είναι καλός ο Θεός, και θα σας ανταμείψει.
Γι' αυτό χωρίς δισταγμό τώρα να τον προσκυνήσεις.

Στοιχείωμα

Όργανα πειθήνια οι αισθήσεις, το νου τροφοδοτούν.
Δεδομένα αναφοράς αδιάκοπα δημιουργούν.
Λεπτομέρειες συλλαμβάνουν
και αυτές υποσυνείδητα ενισχύουν.
Η θέληση, αθέλητα υπακούει
κι όλες οι σκέψεις πειθαρχούν.
Στα κουτιά του μυαλού, όλα κατανεμημένα υποχωρούν.
Και αν κάτι ξεφύγει,
σίγουρα θα 'ναι κάποιου ονείρου προϊόν.

Αισιοδοξία και απαισιοδοξία
Αδιάκοπα γεννά η κοσμική πληροφορία.
Καταδικασμένοι αιώνια σε στρεβλωμένο ρεαλισμό.
Μετά βεβαιότητας κηρύσσουμε την εγκυρότητα,
στον τρόπο που αλληλεπιδρά ο νους
με του έξω κόσμου το περιβάλλον.
Η φαινομενική αυτή αλήθεια μόνιμα μας στοιχειώνει.

Να δεχτείς τούτο το παράδοξο δεν το μπορείς:
Δε στοιχειώνει η πραγματικότητα το κεφάλι.
Το κεφάλι στοιχειώνει την πραγματικότητα.

Αλλά μη σκοτίζεσαι άλλο.
Πως αλλιώς μπορείς να λειτουργήσεις
αν δε συμβιβαστείς με ότι σου μάθανε,
και με ότι μπορείς να κατανοήσεις.

Μια παρηγοριά, τη μοίρα σου ν' αποδεχτείς
και στην απέραντη Βαβέλ,
στοιχειωμένος για πάντα να περιπλανηθείς.

Modus operandi

Θρυμματισμένο παρελθόν, ζωσμένο με βυθισμένες αναμνήσεις.
Ταυτότητα χαμένη μέσα σε συλλογικές αντιλήψεις.
Κουρδισμένες ζωές σε πρότυπα συμπεριφοράς.
Περιεχόμενο κενό,
αδιάφορη πια της ελευθερίας η έννοια.
Παραδομένοι χωρίς αντίποινα και εκδίκηση
για το συμβόλαιο που δεν τηρήθηκε.
Καμιά αντανακλαστική αντίδραση.

Καλοπροαίρετος ο Θεός, μα τόσο κακό στον κόσμο.
Καμιά υπόσχεση ανταμοιβής σ' αυτόν ή στον άλλο κόσμο.
Κανένας αυθορμητισμός, καμιά αλλαγή,
Ανώφελο κινήγι μαγισσών δίχως κανένα τέλος,
για προγραμματισμένες ανάγκες και επιθυμίες
Αιώνια η καταδίκη για τα πλάσματα της συνήθειας.

Στο φως που σβήνει, όλα τα χρώματα σκοτεινιάζουν.
Μονάχα κάπου αχνά, μια φλόγα ακόμα σιγοκαίει
σε κάποιους βασανισμένους,
σε αυτούς που τους βαφτίσαμε τρελούς.
Σαν άστρο που φεγγοβολά, την κόλαση τους μεταδίδουν.
Μα είναι βέβαιο ότι και αυτούς θα κυνηγήσουν
και το ίδιο νοητικά θα ευνουχίσουν.
Περίεργα οι άλλοι με απορία τους κοιτούν,
κάνοντας πως λυπούνται.
Πραγματικά δε δίνω δεκάρα το πώς θα με θυμούνται.

Ο Ωρολογοποιός

Αόρατος ωρολογοποιός
υφαίνει αυτό που λεν πραγματικότητα.
Γρανάζια κ' μηχανισμοί αόρατα κινούνται,
το άρρητο πεδίο αδιάκοπα να γεννιέται.
Σε κύκλους ανάδρομης αιτιότητας.
Όλα γίνονται ένα,
το τώρα χάνεται στο πριν και το μετά
Το παρόν διαλύεται μες το παρελθόν.
Το παρελθόν ξεκλειδώνεται και το μέλλον κλειδώνεται.
Του μέλλοντος ο ιστός δημιουργείται.

Η αντίληψη αποτυγχάνει, η συνείδηση μπερδεύεται.
Αλυσοδεμένοι είμαστε, με πίστη και εμμονή
σε ανθρώπινες χωρίς υπόσταση συμβάσεις.
Η φαντασία και η διαίσθηση με μία υπέρβαση,
αποδέσμευση από την κληρονομιά αυτή το νου αποζητούν.

Υπάρχει αλήθεια επιλογή; Ψιθυριστά ρωτούν.
Απρόσιτες οι απαντήσεις παραμένουν.
Μες την πολλαπλότητα αυτής της πλάνης,
ο Ωρολογοποιός συνεχίζει ειρωνικά να μας γελά.

Αναμνήσεις

Οι Άνθρωποι κομμάτι από το παρελθόν σου.
Μέρος από αυτό που σε έκανε ότι είσαι σήμερα.
Ακόμα και αν έφυγες μακριά απ' όλους.
Μια ακαθόριστα συγκεκριμένη επιρροή.
Σελίδες γραμμένες σε κάποια αρχειοθήκη της ψυχής.
Αναμνήσεις λησμονημένες, αλλά όχι χαμένες.
Αφηρημένα μαυρόασπρα περίπλοκα σχέδια.

Ζωηρές αναλαμπές του νου σε βασανίζουν.
Εικόνες, ήχοι και αγγίγματα, τόσο ζωντανά.
Σα να διαβάζεις την ίδια σου τη νεκρολογία.
Ακόμα αναλύεις τα πως και τα γιατί.
Μια πλάνη εξωραϊσμένου παρελθόντος.
Ξεθωριασμένες γραμμές και ερωτηματικά.
Αναμνήσεις ξεθωριασμένες κάνουν την εμφάνισή τους.
Ένα τρομαγμένο ζώο που το είχες διώξει
και τώρα εκείνο ξαναβγαίνει και σε πλησιάζει πάλι.

Απειλητικά όμως αυτή τη φορά.

Ο Φάρος

Αυτή είναι η κατάσταση.
Πλέουμε σε θάλασσα σκοτεινή,
χωρίς σκοπό και προορισμό.
Φόβος μια μόνιμη απειλή τι θα μας συμβεί.
Συνεχώς αναζητούμε κάποιον φάρο να μας οδηγή.
Κάποιο φως, απόλυτο, σταθερό και αιώνιο.
Αν στα βράχια τσακιστούμε.
Να, ο φάρος έφταιγε όλοι θα πούμε.
Κανείς τέτοια ευθύνη δε τη θέλει,
κανείς δε πιάνει το τιμόνι.
Τι κι αν δεν υπάρχει φως
και μόνιμη νύχτα μας τυλίγει.

Μόνη επιλογή το φάρο εμείς να φτιάξουμε.
Ακόμα και το φόβο του θανάτου έτσι θα νικήσουμε
και την αιώνια ευδαιμονία θα κατακτήσουμε.
Συναισθηματική δέσμευση γεννά ο εγωισμός
στον μυαλού μας τα παιχνίδια να υπακούμε.
Ζοφερό καταφύγιο της σκέψης,
το ψέμα για αλήθεια να περνούμε.

Ο Φάρος στο καράβι πάνω τώρα στημένος.
Το ομοίωμα αυτό, βολικά εξυπηρετεί.
Την αυταπάτη μας ξεχνάμε και πιστά ακολουθούμε
Μια πλάνη ας μας κατευθύνει και όπου βγει.
Τι και αν πουθενά δεν οδηγεί, φτάνει που ελπίδα δίνει,
κάποιος μηχανικός θεός ίσως βρεθεί και να μας σώσει.

Η ευχή

Βαρύ το πένθος, τρομακτική η απόγνωση.
Μόλις έθαψε το μονάκριβο της γιο.
Να το συναντήσει εύχεται, δε θέλει πια να ζει.
Μα μία ελπίδα απρόσμενα προβάλει.
Η νέα θαυμαστή μηχανή τόσα λεν πως κάνει.
Το νέο τεχνο-τζίνι υπόσχεται σε εικονική μορφή,
το αγαπημένο της πρόσωπο για πάντα να ζει.
Η αλήθεια τι σημασία έχει, αφού η απώλεια θα αρθεί.
Ναι, ένας ψεύτικος μα τόσο ευχάριστος κόσμος.
Πως μπορεί κανείς να αρνηθεί.

Τώρα χαμένη σε απατηλό ηλιοβασίλεμα
Με τον λατρευτό της μαζί στην ακροθαλασσιά,
βλέπει τα θαλασσοπούλια να πετούν μακριά.
Σε μια ανυπόστατη εμμονή, πόσο εθιστικό
χαμένη σε κόσμο ονειρικά εφιαλτικό.
Νεκρή πια και αυτή, μα θα μείνει ζωντανή.
Κάποιος είπε ψιθυριστά, καμία η διαφορά.
Η ευχή της αυταπάτης σαν κατάρα ο Γολγοθάς.

Ένα μικρό καράβι

Υπέρλαμπρο υπερωκεάνιο απ' το λιμάνι αναχωρεί.
Γεμάτο ελπίδα, νέους κόσμος και νόημα να βρει.
Είναι γιομάτο επιβάτες, σε καμπίνες χωρεμένους.
Στην πρώτη θέση, κάποιοι λίγοι τυχεροί
με πλούτο, χαρά και λούσα, διασκέδαση και επιρροή.
Άνετα κυκλοφορούν και με αλαζονεία προχωρούν.
Έχουν προνόμιο αν το ζητούν,
στου καπετάνιου το τιμόνι να βρεθούν.

Είναι και επιβάτες, ακόμα πιο πολλοί
σε χαμηλές καμπίνες συνωστισμένοι.
Φτωχικά επιβιώνουν οι καημένοι,
τόσο απλοϊκά ντυμένοι.
Πιο κάτω ακόμα, σε ζέστη φοβερή
στις μηχανές του πλοίου οι εργάτες,
κουρασμένοι αγκομαχούν.
Συνεχώς όλοι αυτοί αναρωτιούνται
τι πορεία ακολουθούν, αν σωστά τους οδηγούν.

Το ταξίδι όμορφα κυλά σε ατάραχα νερά
Μα έρχεται τρικυμία μεγάλη,
κάποιοι από τα χαμηλά αρχίζουν να ξυπνούν.
Στο πάνω κατάστρωμα θέλουν να ανεβούν,
αλλά οι φρουροί σε τάξη, τους κρατούν.
Σαματάς φοβερός ξεσπά και η μηχανή αμέσως σταματά.
Το άτυχο καράβι δεν λάμπει τόσο πια.
Ακυβέρνητο χτυπιέται και σα το ψάρι σπαρταρά.

Τώρα σκελετοί και αναμνήσεις σε μισητό κυνηγητό
στου καραβιού κουφάρι, που'ναι στο βυθό.

Αμφιβολία

Ανυπόφορη κι αν είναι η εξάρτηση
του κόσμου από το νου.
Γλωσσικές προτάσεις και λόγος
τις πεποιθήσεις δικαιολογούν.
Κοινή λογική και ισχυρισμοί
την πραγματικότητα να βεβαιώνουν.
Σύνθετα συστήματα σκέψης
την καθημερινότητα καλύπτουν.
Μας μάθανε από μικρούς,
σωστό πως είναι να υποχωρούμε
σε οποιαδήποτε αντίθετη μαρτυρία
και πειθήνια να πειθαρχούμε.
Έτσι έχουν τα πράγματα, με απλότητα και συμμετρία.
Ισχυρό είναι το οχυρό, που το ονομάζουμε ρεαλισμό.

Με πίστη στην ορθότητα,
το αληθινό από το ψεύτικο χωρίζουμε
Τα γεγονότα αποτελούν της γνώσης δεδομένα.
Μα τη γνώση με την πίστη εύκολα μπερδέψαμε.
Πεποιθήσεις και παραδοχές, κλονίζονται πολλές φορές.

Η αμφιβολία σαν ποτάμι ξαφνικά φουσκώνει
πετρωμένες αντιλήψεις παρασύρει.
Παλαιά τεκμήρια και αποδείξεις να γκρεμίσει καταφέρνει.
Σαν σφυρί την πραγματικότητα αμείλικτα ραγίζει.

Το φίδι της αμφιβολίας μες το μυαλό φωλιάζει,
το δηλητήριο του ρίχνει, να μην πιστεύεις ότι βλέπεις
και τον αληθινό καρπό της γνώσης σε πείθει
κρυφά και συ να δοκιμάσεις.

Μάρτυρες

Μάρτυρες στον κόσμο που μας έλαχε αυτόν,
με ψιθύρους πιστεύουμε πως εξηγούμε.
Σε εφιαλτική τάξη λειτουργούμε
και την πλάνη ερευνούμε.
Ένα μικρό χρονικό στον καθένα αναλογεί,
να υπερβούμε την ύπαρξη μας δεν αρκεί.
Μικρές μαρτυρίες από παρακμάζοντες νόες εαυτούς,
μα ιδιαίτερα επιτυχημένοι κατά τα άλλα οργανισμοί.

Τίποτα δεν υπάρχει, που μπορεί να αλλάξει κάτι.
Ανοησίες και όνειρα σε θεόρατο σορό.
Μάρτυρες στον ακατανόητο κύκλο της ζωής.
Πώς να προδώσεις το Δημιουργό
και της κτίσης το σκοπό να φανερώσεις,
σε μια στιγμή που διαρκεί το μαρτύριο αυτό.

Όλα όσα έχουμε βιώσει στιγμιαία ονειροφαντασία,
μιας σκιάς παραμένει η μαρτυρία.

Μπαμπούσκα

Αναρίθμητοι γαλαξίες, σε χώρο άπειρο περιφέρονται.
Σε σμήνη, γύρω από μαύρο κέντρο περιστρέφονται.
Πλανήτες και δορυφόροι γύρω από ήλιους κινούνται.
Όντα άψυχα και έμψυχα διαρκώς γεννιούνται και πεθαίνουν.
Σε ελάχιστη κλίμακα άτομα και μόρια στριφογυρίζουν

Κόσμοι μικροί μέσα σε πιο μεγάλους, όλα τόσο όμοια,
το ένα κλείνεται στο άλλο, σαν μπαμπούσκα κούκλα.
Μικροσκοπικές ή θεόρατα μεγάλες, και οι ίδιες απορούν,
πως το μεγάλο γίνεται μικρό και το μικρό μεγάλο.

Παράλληλα περιεχόμενα διαδοχικά τοποθετημένα,
σε σειρά , δίχως τέλος ούτε αρχή.
Κάθε κόσμος πολλαπλούς άλλους κόσμους κατέχει.

Ότι μικρόκοσμο θωρείς, για άλλους ο μεγαλόκοσμος τους είναι
και ότι μεγαλόκοσμος για σένα, άλλοι μικρόκοσμο τον βλέπουν.
Πάνω σε κόσμο ασύλληπτα μικρό, ούτε σαν ηλεκτρόνιο
όπως εμείς ίσως και κάποιος άλλος τώρα τα ίδια αναρωτιέται.

Παλιόκαιρος

Ένας κόσμος φτιαγμένος από σκοτάδι.
Το μόνο φως, της ματιάς η λάμψη.
Κολασμένη της ψυχής επιθυμία,
αυτή την άβυσσο να εξερευνήσεις.

Δαιμονική βροχή σκέψεων ανελέητα σε χτυπά.
Στη λυσσασμένη θάλασσα των ιδεών παλεύεις.
Μανιασμένοι της αντίληψης οι ανέμοι, αδιάκοπα σε σπρώχνουν.
Την αποκάλυψη ψάχνεις για να βρεις,
την αλήθεια της ύπαρξης να προσεγγίσεις.

Μην ανησυχείς, ο παλιόκαιρος δε κρατάει πολύ.
Το εισιτήριο για την ανυπαρξία σου 'χει δοθεί
και το ταξίδι ολόισια στο θάνατο συνεχίζεις.

Τρελοί και λογικοί

Παμπάλαιο στυγνό κανόνα πιστά ακολουθούμε.
Τους ανθρώπους επιστημονικά ταξινομούμε.
Νόμος ότι η πλειοψηφία αποφασίζει, αυτό το μόνο αποδεκτό.
Όσα κάποιοι λίγοι λένε αντίθετα,
με αυτό που ορίζουμε φυσιολογικό,
είναι μετά βεβαιότητάς ψυχοπαθολογικό.

Έτσι απλά, το λογικό από το τρελό αμέσως διαχωρίσαμε.
Το διαφορετικό, τόσο βολικά παράνοια ονομάσαμε.
Σε κλινικές αναπροσανατολισμού, για την απεξάρτηση του νου,
όλους αυτούς μαζέψαμε.
Σχιζοφρενείς βαφτίσαμε και σε ψυχιάτρους οδηγήσαμε,
όποιον άλλη πραγματικότητα λέει πως βλέπει.

Τον επίγειο παράδεισο, αυτή την όμορφη κοινωνία, που χτίσαμε,
το δίχως άλλο, κάποια διαταραχή έχει όποιος την κατηγορεί.
Εγκεφαλική βλάβη η αιτία για συμπεριφορά διαφορετική.
Επιβάλλεται ο έλεγχος της σκέψης,
μην τυχόν και κάτι άλλο αντιληφθείς.
Φόβος της κοινής της λογικής και αντίληψης,
το πέπλο της απάτης μη σηκωθεί.
Το διαφορετικό πρέπει να εξαλειφθεί,
η πλάνη την αλήθεια πάντα να κρύβει.
Είναι επικίνδυνοι τρελοί όλοι αυτοί.

Πρόσεξε καλά, το ίδιο μικρόβιο μην κολλήσεις
και τον αληθινό κόσμο πραγματικά και συ τον δεις,
γιατί τότε πολύ σύντομα, μαζί μας θα εγκλειστείς.

Το Αίνιγμα του Χρόνου

Χρόνος, το αίνιγμα που κανείς δεν μπορεί να λύσει
και την ψυχή μας βασανίζει.
Φαινόμενο απόκρυφο, για πάντα μυστικό.
Η φύση του από την κατανόηση διαφεύγει,
της αιωνιότητας η σκιά, βαριά πάνω μας πέφτει.
Ακίνητος και άχρονος ο χρόνος παραμένει.

Του νου προσδιορισμός, ο τεχνητός του ο χωρισμός.
Το πριν, το τώρα το μετά, του κεφαλιού μας πλάνη.
Αντανακλάσεις στιγμών σε κίνηση συνεχή.
Δεν είναι του κόσμου χαρακτηριστικό,
μα κάτι πιο βαθύ, κάτι το εσωτερικό.

Τον χρόνο, συναίσθημα ψυχής τον δένει.
Το παρελθόν θυμάσαι,
το παρόν προσέχεις,
το μέλλον το προσμένεις.
Χρόνος, είναι του ανθρώπου δημιούργημα,
ανεξάρτητος από του κόσμου τη δημιουργία,
μια βιωματική προοπτική και αυταπάτη.

Ξέχνα λοιπόν τι είναι ο χρόνος.
Ποιος είναι ο χρόνος θα πρέπει ν' αναρωτάσαι.
Για τον καθένα, καθόλου απόλυτος μα σχετικός.
Παιχνίδι της αντίληψης και της ψυχής ψευδαίσθηση
Εσύ ο ίδιος, ο χρόνος είσαι
Μαζί σου γεννάται και πεθαίνει.

Δεν έχει όμως μεγάλη σημασία, τη λύση αν δε βρεις.
Ζήσε το αίνιγμα αυτό όσο καλύτερα μπορείς.

Μες τη γκαλερί

Σε αίθουσα αστραφτερή, μες τη γκαλερί,
έργα τέχνης εκτίθενται πολλά, σε τοίχους κρεμασμένα.
Ζώα, φυτά, άνθρωποι, όλα μες τη ζωγραφιά.
Με σχήματα αλλόκοτα δοσμένα, χρώματα πιτσιλισμένα.
Μορφές σπασμένες και ξαναδουλεμένες.
Ασαφή μοτίβα και γραμμές τόσο μπερδεμένες.
Της φωτογραφίας ο πιστός ρεαλισμός, δε ζει εδώ.

Πρωτόγονες και παιδικές αυτές τις απεικονίσεις,
μη βιαστείς αμέσως να χαρακτηρίσεις.
Μα αυτό στάσου και σκέψου.
Πρωτόγονοι και μικροί, με άλλο μάτι βλέπουν.
Η αντίληψη ακόμα παρθένα, δεν έχει αγγιχτεί,
από το συμβατικό και την κοινωνία να βεβηλωθεί.
Έναν άλλο κόσμο σίγουρα έβλεπες και συ όταν ήσουν παιδί.

Κλείσε λοιπόν τα μάτια και άνοιξε το νου.
Στο παράθυρο της τέχνης, η αλήθεια του κάθε Δημιουργού.
Μια άλλη πραγματικότητα θα αντικρύσεις,
αν τον εαυτό σου αφήσεις και από τον λήθαργο ξυπνήσεις.

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

Τι θέλει να πει ο ποιητής, σύντομη απολογία

Μια χιλιοειπωμένη ερώτηση, που όλοι τη θυμόμαστε από τα σχολικά χρόνια, από φιλολόγους κατά την ανάλυση ποιημάτων. Η έκφραση είναι πλέον και ένα πολύ γνωστό σλόγκαν, όταν κάποιος δεν κατανοεί κάτι. Λίγο πολύ παρόμοια με το it's all Greek to me, των Αμερικάνων. Αυτό και μόνο δείχνει τη δυσκολία που παρουσιάζει η ποίηση στο μέσο αναγνώστη. Δεν έχει καθιερωθεί σαν έκφραση για παράδειγμα τι θέλει να πει ο μαθηματικός ή τι θέλει να πει ο πυρηνικός φυσικός, που αντικειμενικά τόσο ο συμβολισμός όσο και οι χρησιμοποιούμενες έννοιες των επιστημονικών αυτών πεδίων, είναι εξαιρετικά δυσνόητες στον αμύητο.

Στη σημερινή εποχή, ενώ άλλα είδη της τέχνης του λόγου, όπως το μυθιστόρημα, είναι εξαιρετικά δημοφιλείς, η ποίηση αντιμετωπίζεται με μια καχυποψία και τόσο οι ποιητές όσο και οι αναγνώστες ποιημάτων, κινδυνεύουν στην καλύτερη περίπτωση να χαρακτηριστούν γραφικοί. Δεν ήταν βέβαια πάντα έτσι. Οι κοινωνικές απαιτήσεις όμως έχουν αλλάξει και ο σύγχρονος άνθρωπος δεν διαθέτει ούτε χρόνο αλλά ούτε τη διάθεση να καταπιαστεί με ένα απαιτητικό ανάγνωσμα. Γιατί η ποίηση πολλές φορές απαιτεί χρόνο και κάποια προσπάθεια προκειμένου να γίνει κατανοητή. Δεν είναι απορίας άξιο λοιπόν, που στην εποχή του εύκολου και του γρήγορου, έχει απαξιωθεί και κατηγορηθεί ως εξεζητημένη και εκκεντρική.

Σε κάθε περίπτωση, ανεξάρτητα από την υποδοχή που επιφυλάσσει το κοινό σε ένα νέο ποίημα, θεωρώ ότι το ποίημα είναι πάντα επιτυχημένο. Κάποιος που γράφει ένα ποίημα, για να απαντήσουμε και στην ερώτηση, σίγουρα θέλει να πει κάτι, όπως οποιοσδήποτε άλλωστε που εκφράζεται με το λόγο γραπτώς ή προφορικώς. Ο ποιητής θέλει πρωτίστως να μεταφέρει στο χαρτί συναισθήματα και να αποκρυσταλλώσει σκέψεις δοσμένες με μια ιδιαίτερη μορφή. Συνεπώς σε ιδιωτικό επίπεδο η ποίηση είναι πάντα πετυχημένη ως προσωπικό εκφραστικό μέσο. Σε συλλογικό επίπεδο, όταν απαγγέλλεται ή δημοσιεύεται πιθανόν να αποτύχει ή να μην αποτύχει. Δηλαδή να μην είναι ικανή να εντυπωσιάσει και αν δημιουργήσει αισθήματα ή σκέψεις σε ένα ευρύτερο κοινό, κάτι που φυσικά γίνεται σε όλες τις μορφές τέχνης. Η λογοτεχνία όμως παρουσιάζει μια ιδιομορφία. Ενώ στη μουσική ή στη ζωγραφική η πληροφορία μεταφέρεται άμεσα από το αισθητήριο όργανο, το αυτί ή το μάτι, στον εγκέφαλο, στη λογοτεχνία παρεμβάλλεται και ένας τρίτος παράγοντας, που δεν είναι άλλος από τη γλώσσα. Σε άλλες τέχνες ο νους επεξεργάζεται το έργο ωμό, σύμφωνα με τις αντιλήψεις και τις πεποιθήσεις που έχει. Στη λογοτεχνία, η πληροφορία περνάει μέσα από τις λέξεις που έχουν ήδη αποκρυσταλλωθεί σε συγκεκριμένες έννοιες και έχουν αποκτήσει μια υποκειμενική στο καθένα σημασία. Με άλλα λόγια η γλώσσα δρα σαν ένα πρίσμα με το δικό της οντολογικό φορτίο που αλλοιώνει τη δημιουργία του λογοτέχνη. Αυτό συμβαίνει κατά κόρον στην ποίηση, καθώς ο αναγνώστης πολλές φορές δεν έχει ένα συγκεκριμένο νοηματικό χάρτη. Αν

το ποίημα οδηγεί τον αναγνώστη όπως για παράδειγμα ένα μυθιστόρημα ή ένα δοκίμιο, τότε γίνονται εύκολα αντιληπτές οι νοητικές και συναισθηματικές διαδρομές του ποιητή. Ο Ύμνος στην Ελευθερία του Σολωμού είναι ένα τέτοιο δείγμα, ποίησης δηλαδή που φανερώνεται εύκολα ο σκοπός του δημιουργού. Υπάρχει όμως περίπτωση το ποίημα να προσομοιάζει σε αφηρημένη τέχνη. Κάθε ενδεχόμενο δηλαδή είναι ανοιχτό σε ερμηνεία και το αντιλαμβάνεται καθένας κατά το δοκούν. Αυτό δεν είναι μεμπτό, αλλά αντίθετα επιθυμητό. Η ποίηση δεν είναι χρησμός, με διαφορούμενα μηνύματα, ούτε γριφώδη αινίγματα, που αναζητούν λύσεις για να βρεθούν κρυμμένα νοήματα. Το μεγαλείο της ποίησης δεν είναι η κωδικοποίηση και αποδικοποίηση στίχων, αλλά αντίθετα η ελευθερία που παρέχει έναντι των άλλων ειδών έκφρασης του λόγου, που χωρίς δεσμεύσεις προκαλεί τις αισθήσεις και την αντίληψη του αναγνώστη.

Η δύναμη ενός ποιήματος έγκειται στο ότι ο καθένας, διαβάζοντας το, μετουσιώνεται σε ποιητή δημιουργό, καθώς γεννιούνται αισθήματα και σκέψεις με ένασμα το λόγο του ποιητή. Η ερμηνεία δεν είναι ο σκοπός λοιπόν, σημασία έχει το άτομο ξεχωριστά τι νιώθει. Η συμμετοχή του αναγνώστη στην ποίηση γίνεται ελεύθερη προσωπική δημιουργία, όπως νιώθει ο καθένας να χτυπάνε οι λέξεις μέσα του, αυτός ο τρίτος παράγοντας. Σε γενικές γραμμές με τις παραπάνω σκέψεις, διαχώρισα πολύ απλά, δυο βασικά είδη ποιημάτων, αυτά που είναι κλειστά σε ερμηνεία που οδηγούν τον αναγνώστη σε ένα συγκεκριμένο νόημα ή συναίσθημα και στα άλλα τα ανοιχτά, που είναι χαοτικά σε ερμηνεία. Η ποίηση εξάλλου είναι της ψυχής η τέχνη.

Όπως και να 'χει, έχει χυθεί πολύ μελάνι και πολλά έχουν ειπωθεί στο τι είναι καλή, μέτρια και κακή ποίηση, από περισσότερο ή λιγότερο ειδικούς. Η μόνη ακριβοδίκαιη κριτική όμως έρχεται από αυτούς που δεν έχουν φωνή, τους αναγνώστες. Το κοινό είναι ο τελικός κριτής, που θα αξιολογήσει αν μια ποιητική συλλογή είναι αποτυχημένη ή μη. Η θεωρία και οι όποιες άλλες απόψεις του καθενός από μας μεμονωμένα, είναι άνευ ουσιαστικού περιεχομένου. Τελειώνοντας για να απαντήσουμε στην αρχική ερώτηση, το σημαντικό είναι ότι ο ποιητής θέλει να πει κάτι από την ψυχή του και μιλάει καταρχήν στον εαυτό του. Αν ακουστεί πιο έξω και βρεθούν συνακροατές ακόμα καλύτερα.

Αθήνα, Γενάρης 2024

Ο Gerecos (καλλιτεχνικό ψευδώνυμο), έχει Ποντιακή και Κερκυραϊκή καταγωγή. Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1970. Είναι πατέρας 2 παιδιών. Σπούδασε οικονομικά και είναι κάτοχος μεταπτυχιακού στην εφαρμοσμένη λογιστική και ελεγκτική του ΕΚΠΑ. Γνωρίζει Αγγλικά και Γαλλικά. Ασχολείται εδώ και χρόνια με τη ζωγραφική και την ποίηση.

